

LES CÒNIQUES MARCIANES

Aquell dia, el professor ja veia que no seria igual que els altres. Era festiu, i tot i així va anar al seu despatx, força animat malgrat tot. No hi havia ningú més a l'edifici quan hi va arribar, però un so, enmig de la calma, emergí de la seva cambra. Curiós i amb pas ferm, va entrar-hi i el que va veure-hi el va deixar bocabadat.

Per la seva sorpresa, la seva taula era completament buida. Tot havia estat substituït per quatre estranyes presències que corrien per la sala i que el professor va reconèixer de seguida. La primera que va veure va ser la paràbola, que no feia més que inflar el cap a les altres amb no-sé-què d'uns anyells, sense gaire èxit de públic. No menys excèntrica era la hipèrbola, que histèrica buscava una de les seves branques per l'oficina. Més discreta era la circumferència, que era més centrada que les seves companyes. I no podia faltar la el·lipse que, com sempre, parlava amb Kepler en somnis i orbitava per l'habitació sense parar.

Davant tal espectacle, el professor va picar de mans per parar tot moviment de les corbes i avisar-les de la seva arribada. Això va fer que de cop, sense cap mena de queixa, totes s'aturessin. Un cop en fila, les còniques van admirar meravellades el professor, aquell qui les havia ajudat a ser conegudes arreu. Aquest, agraït, va accedir a ensenyar-los la facultat. Així que, un cop agafades de la mà perquè no es perdessin, les va guiar per aquell enorme espai.

Però, un cop acabada la visita, i per petició de la hipèrbola, les corbes van acompanyar el seu ídol a un dels punts més concorreguts de qualsevol facultat: el bar. Tanmateix, el van dur a un de molt especial, un de cèntric però on, de fet, no havia estat mai. A un gran cartell s'hi llegia "Bar lcentre" i, just a sota, "avui, 11 de febrer, xerrada sobre el sentit de la vida a càrrec del nombre 42". Semblava un lloc força peculiar, encara que agradable al cap i a la fi.

El batibull de nombres i de grans figures que habitaven aquell indret no era pas menys que l'espectacle muntat abans per les còniques. En una taula molt propera a la porta hi havia ni més ni menys que els nombres irracionals, fora de si per una arrel atractiva que feia poc que havia arribat: era l'arrel de vuit, i pel que se sabia feia poc que havia deixat plantat π . El pobre estava travessant una gran depressió i es preguntava per què havia deixat de ser transcendent per ella. Per sort la circumferència va poder tranquil·litzar-lo, convencent-lo que per a ella sempre seria important.

Hi havia una gran relació entre π i la circumferència. Ambdós eren força enigmàtics, l'una era molt tancada i a l'altre mai ningú no l'havia pogut conèixer completament. Però, per desgràcia, últimament la circumferència mostrava un gran interès per τ . Era més gran que π i tant o més estranya que ell, tot i que encara no la coneixien massa. Precisament en aquell instant, τ va arribar a l'centre, per sorpresa dels presents. Fins el 42 va haver d'aturar la seva conferència, provocant les queixes dels nombres racionals, que l'escoltaven amb gran atenció.

El més impressionat, però, va ser el professor, que desconeixia τ fins aquell moment. Per això s'hi va acostar i va aconseguir que la circumferència els presentés. Li van dir que estaven relacionades principalment pel radi, a qui τ enviava records. Tanmateix, amb qui més volia parlar la nouvinguda era amb el professor, a qui culpava d'haver estat obviada per tot el món. Ella li explicava que es podria fer amiga ràpidament dels alumnes en el moment en què la coneguessin: era senzilla i fàcil de recordar. En aquell moment, naturalment, π ja havia marxat, infinitament contrariat, esperant mantenir la seva amistat amb el diàmetre.

Ja trigava a arribar, amb tota l'estona que duien allí, el cambrer. El professor s'imaginava des del principi qui podia ser ateses les circumstàncies i, per tant, no el va sorprendre que fos l'arrel de -1 . Aquesta va estar emocionada de conèixer el que, tal com per les còniques, era el seu ídol. Per això va accedir ràpidament a oferir-li la seva comanda de manera gratuïta. Sense dubtar-ho, el professor va decidir aprofitar l'ocasió i va demanar "el pastís de cereals integrals i derivats", especialitat de la casa segons el que predicava la paràbola. No va ser un encàrrec complex per al servei de l'centre, entusiasmat per complet en saber que el professor es trobava allí.

Així que entre tots van improvisar una festa per a ell, força excèntrica: cal tenir en compte que, un cop més, va ser idea de la hipèrbola. Entonaven melodies sobre el teorema de Pitàgores, van preparar concursos de trigonometria ràpidament (no sense les objeccions de τ , que no aprovava que es referenciés tot resultat a π), derivació, integració; els nombres racionals discutien acarnissadament l'equació d'Euler amb el professor, mentre els irracionals intentaven concentrar-se un cop més en l'arrel de vuit... Fins i tot van fer barrets cònics a petició de la paràbola, que volia explicar els seus orígens i de les seves companyes. Era un complet festival matemàtic.

Tot i l'animat ambient que s'havia format, el professor va recordar que l'endemà sí que era feiner i, doncs, havia de marxar. Es va anar acomiadant de tothom com va poder: la majoria dels assistents anaven ja ebris. I aleshores les còniques, les seves guies al llarg del dia, el van acompanyar de nou al despatx. En arribar-hi, van trobar la branca que la hipèrbola havia perdut al matí i l'el·lipse va demanar al professor poder orbitar una última vegada per la taula de l'oficina. Amb permís concedit, les corbes van emprendre una marxa emulant una espècie de ritual al voltant de l'habitació. I tal com havien aparegut, es van endinsar a la pissarra i als papers desordenats del professor. Aleshores, ell va apagar el llum i va sortir.

Veient que ja era fosc, el professor va decidir fer un curt passeig per la zona abans de marxar definitivament de la facultat, només per tornar-hi l'endemà a primera hora del matí. No podia deixar de pensar en tot el que havia passat. Però sabia perfectament que el dia següent seria totalment normal. Tot seria una simple anècdota, succeïda en un diumenge més.